

[Skytte.]

ordfører, hr. Hans Conrad Koefoed, sagde ved behandlingen her i tinget dengang (folketingstidende 1949—50, sp. 5206):

„Jeg er overbevist om, at vort parti ikke vil få utak for den stilling, vi har indtaget, og jeg tror heller ikke, at det konservative folkeparti havde fået det, hvis det havde indtaget samme stilling som vi.“

Det var næsten ikke ved at være fri for, at venstres daværende ordfører i dag fik utak af sin partifælle, det ærede medlem hr. Alfred Bøgh.

Forinden afgiftspligtig grundstigning beregnes efter gældende lov, foretages to tillæg til grundbeløbet, hvilket betyder et fradrag i den afgiftspligtige grundstigning. Det ene tillæg er et fejlvurderingstillæg og det andet et konjunkturtillæg. Begge tillæg foreslås nu slettet.

Om fejlvurderingstillægget siger finansministeren, at en begrundelse for dets ophævelse er unødvendig, og tilføjer:

„Man må snarere spørge, om dette tillæg i det hele taget har haft nogen berettigelse.“

Fejltillægget er vel nok indsat, fordi lovgiverne ikke følte sig sikre på, at vurderingerne i alle tilfælde var 100 pct. rigtige. Finansministerens udtalelse om unødvendigheden af et fejltillæg skal vel næppe forstås derhen, at han mener, at vurderingerne er ufejlbarlige. Det bliver de næppe nogensinde. Det er imidlertid noget af det, som udvalget må se nærmere på, og jeg skal ikke på forhånd tage stilling til, om fejltillæg er nødvendigt, og i så fald hvilken procent der er rimelig.

At konjunkturtillægget skal bortfalde, er ikke umiddelbart indlysende. Finansministeren fremhæver som begrundelse, at man kan spørge, om den, hvis formue er placeret i grundejendom, har et mere berettiget krav på at bevare formuens realværdi uændret end den formuebesidder, der har sine midler anbragt f. eks. som indskud i banker og sparekasser eller i obligationer.

Det er en noget spag begrundelse for en principiel ændring i bestående regler. Der kunne også spørges, hvorfor den, der anbringer sine midler i bygninger eller maskinanlæg, skal have sin formue mere værdifast end den, der anbringer penge i jord, der normalt regnes for noget af det mest værdifaste, vi har. Det er mere end tvivlsomt, om stigninger på grund af pengeforringelse kan betegnes som samfundsskabte, i hvert fald i dette ords positive betydning. Finansministeren kan ikke regne med det radikale venstres medvirken til ophævelse af konjunkturtillægget.

Bestemmelsen om, at der ikke mere pålignes ejendomsskyld til staten, og at ejendomsskylden fikses og derefter aftrappes, kan vi fuldtud tiltræde. Om så afviklingen skal ske over 40 år, som foreslået af ministeren i overensstemmelse med grundskylds-kommissionens flertal, eller om den bør ske over en kortere årrække, kan der forhandles nærmere om. Umiddelbart vil jeg synes, at 40 år er en lang tid.

Efterhånden som flere og flere bygninger fritages for ejendomsskyld, virker bygnings-skatteerne både uretfærdigt og mere og mere tyngende på de øvrige bygninger, der i omegnskommunerne efterhånden udgør langt den mindste del af bygningsmassen. Det er ikke for tidligt, at der påbegyndes en ændring på dette område. Det radikale venstre hilser med tilfredshed, at der nu er udsigt til, at skat på bygninger forsvinder.

Om lovforslagets enkelte bestemmelser vil jeg nøjes med at gøre nogle bemærkninger, der samler sig om de vigtigste ændringer eller lovfæstelse af bestående praksis. Jeg har intet at indvende imod, at vurderingsperioden fremtidig fastsættes til 4 år, da det godt kan begrundes med, at priserne ofte skifter indenfor dette tidsrum. Jeg vil dog i denne forbindelse spørge finansministeren, om det er rigtigt, at revisionen af den 10. almindelige vurdering, der fandt sted pr. 1. oktober 1950, først fornylig er tilendebragt. Hvis det er rigtigt, vil jeg gerne høre, hvad grunden er hertil. Det er